

Thơ Tôi Không Than Vãn Mà Chỉ Là Khói Mây

Gần Filnom - Tùng Nghĩa, tỉnh Tuyên Đức, ngày xưa, một cánh rừng như mơ. Một Bồng Lai Tiên Cảnh...

Ở đây, trời mát lạnh. Nắng ấm thường ấm nồng. Không hề có mưa giông, cả mưa rào không có...

Ít người biết chỗ đó vì ngày xưa chiến tranh. Nó không xa đường quanh đi vào Liên Khương mấy...

Rất ít khi xe chạy, chỉ những người làm rừng, mệt mỏi họ ghé chân nhìn cảnh trời mây nước...

Nhìn hàng liễu tha thướt...nghe thông reo, thông reo. Ở đây sáng như chiều đẹp như ngày quang đãng...

Nhưng rồi sau tao loạn, bây giờ đó...đầy nhà! Người Nùng, Thái...đi xa (họ đi ra ngoài biển!)

Họ nén lòng đau điếng. Họ đi và họ đi! Lác đác có người về...ngó Bồng Lai, họ khóc!

Bỗng dựng một dân tộc thành lũ người lưu vong!

Bỗng dựng bát ngát rừng...từng mảnh lòng nát vụn!

*

Những người nay tới sống, họ không biết Bồng Lai! Họ vung những bàn tay phá rừng không tiếc của...

Rừng núi giờ của họ! Phố xá giờ dựng lên, nối điện, dựng trụ đèn, lách lên từng thước đất!

Hình như Trời và Phật cũng theo người tha hương...

Bạn ơi tôi rất buồn nhắc về khu rừng cũ...cái nơi không phải rú...mà có tên Bồng Lai!

Từng ngày từng tàn phai. Từng ngày từng mờ nhạt...Nước mắt đọng thành thác,..thăng cảnh Datangla!

Nếu bạn có ngang qua tôi xin bạn một phút cúi đầu cho tôi góp giọt lệ cho Quê Hương!

Bạn ơi tôi đáng thương!

Tôi ăn mà dĩ vãng!

Thơ tôi không than vãn...mà chỉ là khói mây...

Trần Văn Lệ